

Krisztus-vásárlók

Hát mikor Batyi a hét falubú összetömörűt, építettek egy szép templomot. Má szerettek vóna bójárnyi, de még nem vót me' hozzá a feszület. Elhatározta hát a nemes tanács, hogy députációt küld ki, akik maj' Egerbű' hoznak egy meffelelő Krisztust. Elindútak hát a mebbízottak, de előbb beszótak Kalasnyi is, mer' egy kis itókát akartak vinni az útra. Má' jó messzire lehettek, mikor eszibe jutott az egyiknek:

– Aunye, mit is akarok csak mondanyi? De jó bor is van Kalasnott. Némmeg oszt azt se kérdeztük meg, hogy fejár Krisztust vegyünk-e vagy feketét?

– Hát gyerünk vissza!

Im hogy visszaballagtak, megkérdezték, amit az úton kisütöttek. Odahaza osztán elkúdték őket, hogy mégis csak fejárret vegyenek, mer' a' szebb. Elindútak hát újra. Még a nannok is kikísérte a jánosi kapuhoz, hogy ne vájjanak el ojjan nehez szívvel. Má' mikor még tovább vótak, a másiknak jutott az eszibe valami.

– Hogy előbb nem tanátuk ki! Memmeg nem kérdeztük meg, hogy kicsinyt vegyünk-e, vagy nagyot? Gyerünk vissza!

Má' mikor látták odahaza, hogy újra visszalódörögtek, megkérdezték:

– Tán elfogyott az itókájok?

– Nem biz a', de meg akarjuk tudnyi, hogy minő fajtájút vegyünk, mer' ki ijjet, ki ojjat óhajt!

– Nocsak!

A nemes tanács osztán elhatározta, hogy se kicsit, se nagyot, hanem ojjan féfajtájút. Szerencsésen el is jutottak Eger határáig. Ott má' a harmadik ütött egyet a feje búbjára:

– No iszen, hogy egye meg az íz kenteket, nem jutott eszökbé ízibe, hogy megkérdeztük vóna, élőt vegyünk-e vagy hótát?

– No má' én csak azt mondom, hogy mégiscsak élőt vegyünk, mer' ha nem lesz jó, maj' agyonütyük.